

שבת פרשת נצבים, כ"ח אלול תשע"ו, 1.10.16, גיליון מס' 7

תפילת העורך

אנא אלי עשה אותי כלי לשליחותך, תן בידי לחבר את תושבי קהילה נפלאה זו אלה לאלה,
סייע לי להקפיד בכבודם של אנשים, ושמור על רגישותי כלפי הכותבים והקוראים,
מנע ממני טעויות, ואם טעיתי, חלילה, עשה שלא יפגע מכך איש,
זמן לי להאיר אנשים וסיפורים מזוויות יפות ומחדשות,
עזור נא לי להשפיע טוב, ולגרום לכולנו, להרגיש שייכים ומחוברים אלו לאלו,
אנא אלי עשה אותי כלי לשליחותך.



שלום קהילה יקרה,

הנה אנו עומדים בפתחם של הימים הנוראים, תקופה של חשבון נפש והזדככות.
באופן טבעי, כמה ממדורינו עוסקים ברוח התקופה: **הרב ורדי** מדבר על תחזוקת האישיות מבחינה רוחנית ומוסרית, **כנה שכטר**, במדורה החדש "יהיו מזונותיך תרופותיך", מדברת על ניקוי הגוף מהפסולת הפיזית והנפשית, ואילו **ציונה טבול**, מדגישה את המחזוריות בטבע והשימוש שיש לכל פסולת שהיא במערכת האקולוגית.
דורון בינהורן משתף אותנו בתחושות המלוות את הציפייה לבנייה, ו**יעקב דרורי-רנבאום** מביא לנו סקירה ציורית של סיור הפרידה הנוסטלגי שנערך במשק הישן ימים ספורים לפני תחילת פינוי לקראת הבנייה העליונה לטובה.
במדור "בית אבי" מספר לנו **חיים רואש** אודות אביו, **צבי מימון רואש ז"ל**, שהלך לעולמו זה מכבר, ו**נעמה ויסמן** משתפת אותנו בחוויותיהם מהשליחות המאתגרת בקוסטה ריקה.
במסגרת "סגירת חובות מהקיץ" **נגה פינגאלד** מספרת לנו על קייטנת אילן, פרי גאוותינו כבר שנים רבות.
מזכירות הקיבוץ סיימה קדנציה, וזו ההזדמנות לשמוע סקירה על פועלה מפי **מורדי שבט**.
במדור "חוק הדתיים השלובים" הפעם, משפחות **דשן וכהן (לביאה ומוטי)**. וכמובן, יתר מדורינו הקבועים.

בפרוס השנה החדשה ברצוננו לבקש את סליחת הקוראים והכותבים, אם פגענו מבלי משים בפרסום זה או אחר, ולאחל לכולנו שנה טובה, מלאה צמיחה, בנייה והתחדשות.

שנה טובה!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונף, רחלי אבלמן, איילת שטרן, צחי כהן, יעקב דרורי-רנבאום ונעמה דיטור

קהילת ראש צורים מברכת את הילדים שהצטרפו לקהילת ראש צורים בשנת תשע"ו



דוד דהן	הילה ווברמן	איתם שינדלר (שירה)
טל טבול (ציונה)	איתן ישראל דיטור (בת- אל)	דביר ראש (קרן)
כרמי וייס (ענת)	הראל נרי אופיר	שהם מישור
רגב גלמן	גפן לביא	ינון ששון (מוריה)
כרם עם שלם	רועי רון	רוני נוימן (יונדב)
רחמים-יוסף מויאל	איתמר איתם (הדס)	נטע לחמי
עמיחי אריאל	טל רבינוביץ	עמוס ויסמן (נעמה)
אילה נוימן (צביקה)	איתי שנדור (אסתר)	עדי דשן
נועם נאמן	ירדן שוורץ (זהבית)	עלמא אמונה כהן (שמרית)
חן הלל ריבלין	אורי רבס	נטע לוי (רינת)
הילה שבות	נבו ניר	
עידו גרינוולד (אפרת)	נווה ושדי (רביד)	
עקיבא סבו	אורי מוריס	

קהילת ראש צורים מברכת גם את בני היישוב שנישאו בשנת תשע"ו

תמר ויסמן
יאירה גייסון
יוסף ברנט



מור עוזרי
תומר דיטור

דני סוסנוביץ

משולחן ההנהלה

חילופי מזכירות הקיבוץ:

אנו מודים על ההשקעה והתרומה של חברי המזכירות היוצאים: **מולי יסלזון, חנן פרוינד ורעות עזרן**, ליישוב, ומאחלים הצלחה לחברי המזכירות הנכנסים: **אסף יעקובי, יהודה פרלמוטר ובצלאל ספרא**. נכונותכם לתרום ולהשקיע אינה מובנת מאליה, ועל כך תודתנו מבעוד מועד.

איחוד קהילות:

תהליך איחוד הקהילות נמצא עוד בראשיתו, הפגת החשדנות והחששות ההדדיים טרם הסתיימו, אך לצדם נבנים כל העת צעדים בוני אמון וצעידה משותפת. בראש צורים יש 181 משפחות, מתוכם 72 משפחות שוכרים דירות ביישוב, 57 משפחות חברי קיבוץ ו- 52 משפחות חברות רק באגודה הקהילתית.

יש כבר תוצרים של תהליך איחוד הקהילות ובהם בניית הנהלה משותפת שמקבלת החלטות באופן הדדי ושווה בין האגודה לקיבוץ, קידום תהליך הבנייה בוועדה משותפת למזכירות הקיבוץ ולהנהלת האגודה, והפניית כספים מהרווחים של הקיבוץ להשקעות במרחב הציבורי של היישוב לטובת כולם. רק לאחרונה אסיפת חברי הקיבוץ אישרה השקעה של 1,300,000 ₪ מרווחי הקיבוץ לקידום הפרויקטים הבאים ביישוב: שדרוג תשתיות בקיבוץ הישן, תכנון חדר האוכל הישן, בניית קומה שנייה לבית מדרש, תוספת מצלמות אבטחה ליישוב, שיפוץ ובניית חדר חוגים ושדרוג המרכולית. יש לציין שההמלצה על ההשקעות התקבלה בשיתוף הנהלת האגודה, והובאה להצבעה באסיפת חברי הקיבוץ.

אין ספק, כי יש עוד אתגרים לפנינו: העמקת שיתוף הפעולה בין האגודה לקיבוץ, ביצוע הפעילה השלישית ויציקת תוכן משמעותי אל הווייתנו המשותפת.

תהליך הבנייה:

אנו מודעים לכך שרבים מרגישים שתהליך הבנייה מתקדם בקצב איטי ממה שציפו. הקצב נקבע בחלקו בגלל תהליכים בירוקרטיים שיש להשלים, ובחלקו בגלל הצורך בהשלמת תכניות והתאמתם לטובת היישוב כולו. וועדת בנייה עובדת במרץ, וההנהלה המשותפת עוקבת אחר ההתקדמות, ופועלת לשחרור חסמים. בימים אלו מוגשות התוכניות של כלל המתחמים לפרצלציה, ומיד לאחר מכן, להיתרים. עד לקבלת ההיתרים נותר לנו להשלים את המפרטים, החוזים, התוכנית הכלכלית מול הקבלנים, הגדרת קבלנים מתאימים וביצוע סיוור קבלנים. אנו עושים את כל המאמצים שעד **חודש מרץ 2017** יושלם שלב התוכניות וקבלת האישורים, יבחר קבלן זוכה לבנייה ותחל הבנייה. ב"ה אחרי החגים בכוונתנו לקיים ערב הסברה לכלל התושבים, זאת לצד המשך עדכון שוטף אחר התקדמות הכנת התוכניות, וקבלת האישורים הנדרשים.

וועדות:

ברצוננו להודות לוועדות היישוב השונות שפועלות בהתנדבות מלאה ואכפתיות על מנת שכולנו יהיה פה טוב יותר בכל תחום שהוא.

תודה מיוחדת לוועדת הגיל הרך וועדת חינוך, על פועלם הרב במהלך הקיץ.

לוועדת חסד, שפועלת מאחורי הקלעים כל הזמן. לוועדת מוגנות, על תוכנית מעמיקה שציידה את ילדינו בידע ובכלים (ובתקווה שלא יזדקקו להם). לוועדת דת ולוועדת ביטחון, על פעילות אינטנסיבית כל העת.

לוועדת תרבות, על ארגון אירוע יוצא דופן ומיוחד בסוף הקיץ. הוכחתם שניתן להרים אירוע משמעותי באמצעים הקיימים ובשיתוף רחב של תושבי היישוב, ואנו כבר מחכים לאירוע הבא.

רכות קהילה:

המשרה פורסמה מספר פעמים בעיתונות המקומית, ונעשתה פנייה אקטיבית למספר תושבים ותושבות. למרות זאת, לצערנו, טרם נמצא מועמד או מועמדת מתאימים. לאור הצורך והדחיפות בתפקיד זה נשמח לשמוע הצעותיכם. איש התפקיד חשוב לטיפול שוטף באתגרים החברתיים ביישוב, זאת, במיוחד, בתקופה של תהליך איחוד הקהילות ותהליך הבנייה.

פרנטים נושאים מההנהלה:

נקבעו אחראים מההנהלה לתחומים המגוונים ביישוב. האחראים יהיו בקשר ישיר עם ראשי הוועדות הרלוונטיות, ויעבירו להנהלה את הצעותיהם לקידום הנושאים השונים ביישוב. להלן מתפרסמים חברי ההנהלה ותחומי פעילותם. אנא ראו בכל אחד ואחת כתובת בתחומים עליהם הם אחראים: להצעות, להערות ולהארות. כמו כן, ניתן לפנות תמיד גם לדני סוסנוביץ, יו"ר ההנהלה, או לאלקנה, מזכיר היישוב, בכל תחום.

דת ותרבות תורנית – **יהודה פרלמוטר**, גיל הרך וחינוך – **אביבית אהרונות**, תרבות – **אוהד שווימר**, ביטחון – **בצלאל ספרא**, פני היישוב – **מנחם שנדור**, עזרה הדדית – **חיים רואש**, בנייה – **יואל גוטליב**, פעילה שלישית – **שי קרמר**, ביקורת וכספים – **אלן גרין**.

לסיום, ברצוננו לאחל לכל התושבים שתהיה שנה של שמחות, שנה של עשייה ברוכה, שנה בה נתפתח ונתקדם בכל מעשינו ושאיפותינו. בהזדמנות זו אנו מבקשים את סליחת הציבור באם פגענו במישהו מתוך הקהילה. אנו מכוונים את מעשינו לטוב ולקידום היישוב ולא מתוך כוונה לפגוע באף אחד. שתהיה לכולם שנה טובה ומתוקה.

ההנהלה המשותפת

סיכום קדנציה של מזכירות הקיבוץ

מורדי שבט

חברי המזכירות היוצאת: מורדי שבט (יו"ר), מנחם שדור, שי קרמר, מולי יסלזון, חנן פרוינד, ורעות עזרן.

הרכב זה של המזכירות היה ההרכב הראשון לאחר תחילת תהליך איחוד הקהילות, וכלל שני חברים ותיקים (יחסית...) וארבעה חברים חדשים.

גם מבין ששת חברי הנהלת האגודה ישבו שני חברי קיבוץ חדשים וחבר קיבוץ ותיק. אני מציין עובדות אלו כדי להמחיש את עומק השילוב והמעורבות של החברים בתהליך איחוד הקהילות. כחלק מתהליך איחוד הקהילות הוחלט על הנהלה מצומצמת, המורכבת משלושה חברי מזכירות הקיבוץ ושלושה חברי הנהלת האגודה, ועל הנהלה מורחבת, המאגדת בתוכה את כל חברי מזכירות הקיבוץ, הנהלת האגודה והנהלה הכלכלית – סה"כ 18 במספר. ההנהלה המצומצמת היא זו שאמונה על ניהול השותף של היישוב.

בקדנציה זו, מזכירות הקיבוץ ישיבה 13 פעמים. למרות שבשנת 2016 התקיימו 3 ישיבות מזכירות בלבד, ניתן לומר שהקיבוץ והיישוב המשיכו להתנהל באותה התקופה ההנהלה המורחבת ישיבה 8 פעמים, והנהלה המצומצמת ישיבה 42 פעמים!

נושאים שנדונו במזכירות בשנתיים האחרונות, והחלטות שהתקבלו:

- בחירת צוות איתור ובחירת מזכיר.
- מינוי ועדה ציבורית, וקבלת נוהל פיצויים לחברים שפורשים מעבודה (מרצון, ו/או בגלל הגיל).
- תהליך והחלטות בנושא ביטוח סיעוד עבור החברים (נפתחה אופציה להצטרפות גם לתושבי קבע שאינם חברים).
- הכרות קרובה יותר עם האגף המשקי.
- דיון בערעור על הפיטורין של מאגיד.

- החלטה עבור חברים העובדים במשרות חלקיות בנוגע לתשלומי ביטוח לאומי שישלמו כעובדים בשכר מינימום.

- ביצוע תקציבי 2014/2015, תכנון תקציבי 2015/2016 והמלצות להשקעות קהילתיות, לאסיפת החברים. גם כאן היה חידוש ביישום (פעמיים) מנגנון מדרג השימושים (או "מפתח חלוקת רווחים" בפי העם) בפעם הראשונה.

- דיון והחלטה בדו"ח צוות ההיגוי על תהליך איחוד הקהילות לאחר הפעימה הראשונה.

- דיון והחלטה בהמלצות צוות הבנייה במדרג הזכאות להשתתף בפרויקט הבנייה.

אספות חברים: במהלך הקדנציה שלנו התקיימו 7 אספות חברים, בהם הוחלט על סיום החוב לחטיבה להתיישבות, התקבלו עוד 18 משפחות לחברות (בנוסף ל-18 המשפחות שהתקבלו בפעימה הראשונה), הוחלט לראשונה (ובהמשך, פעם שנייה) על שימוש כספי רווחי המשק והקהילה להשקעות, ועל זכאות להשתתף בפרויקט הבנייה ועוד.

צוות תכנון ובנייה: זהו צוות משותף לקיבוץ ולאגודה. הצוות החל לפעול ב-7/2015 וישב 14 פעמים. לאחרונה, התקיים ערב הסברה רב משתתפים למועמדים לפרויקט.

ההתנהלות המשותפת עם הנהלת האגודה: ההישג הגדול ביותר. ביישום מתווה תהליך איחוד הקהילות שהתקבלו ע"י שתי ההנהלות הוחלט על עבודה עם מזכיר אחד במשרה מלאה, ומחלקת תחזוקה אחת לשתי האגודות, וכך היה. ההתנהלות על מי מנוחות אפשרה התקדמות בכל הנושאים, כמצוין לעיל.

הצעה ליעדים למזכירות הבאה:

1. קליטה וצמיחה:

- (1) קיום סמינר נקלטים לבירור המשמעות כיום לחברות בקיבוץ ראש צורים. מוצע, שישתתפו חברים וותיקים וחדשים ומועמדים לחברות. יש לכלול בתכנית גיבוש חזון משותף חדש, תכנית אסטרטגית של צמיחה ופיתוח ועיון ביחסים בין המשק לקהילה. יש להקדים סמינר כזה לפני הפעימה השלישית.
 - (2) ביצוע הפעימה השלישית.
 - (3) תהליך קליטה למשפחות הרוכשות בית בפרויקט הבנייה.
2. **דיון אסטרטגי:** צורת התנהלות היישוב בהמשך, לאחר קליטה רחבה.



3. פנסיית החברים:

- (1) יעוץ וליווי מקצועי פרטני.
 - (2) בחינת המשך קיום הקבוצה, או לחילופין, פירוקה ומעבר למסלול האישי (עם אפשרות של קצבה לשארים).
4. **קידום פרויקטים ארוכי טווח:**
- (1) החלפת שכבת הניהול עם דור ההמשך.
 - (2) פיתוח אזור התעשייה וראש צורים רבתי.
 - (3) תב"ע חדשה
- הדרך לפנינו עוד ארוכה, אך עם כוחות משולבים - השמים הם הגבול!
- לסיום, נאמר תודה לחברי המזכירות היוצאת, ונאחל הצלחה לחברים הנכנסים, הוותיקים והחדשים כאחד, מורדי שבט, מנחם שנדור, שי קרמר, בצלאל ספרא, יהודה פרלמוטר ואסף יעקובי.**

הרב מרדכי ורדי

קשרים בינינו לבין עצמנו, ובינינו לבין אחרים וכן הלאה. בכל אלה לא מדובר באופן מובהק בחטאים דתיים, אבל יש להם השלכה ישירה על היכולות הרוחניות והדתיות שלנו. לכן, מצד האמת, התשובה צריכה להיות תהליך תיקון שגרתי. אנחנו גם פותחים בזה את תפילת שמונה עשרה בכל יום. אחרי שלוש ברכות השבח אנחנו מבקשים "חונן הדעת" כדי שנדע על מה לחזור בתשובה - "החזירנו בתשובה שלמה לפניך", כי אם אין דעת-אין תשובה. האיות של האישיות שלנו תלויה הרבה בתחזוקה, ואנשים רגישים יכולים לחוש ביחס לקרובים אליהם עד כמה האישיות מתוחזקת מבחינה רוחנית ומוסרית. לכן, אחד האתגרים של חודש התשובה הוא לעורר את הצד ה"חילוני" של התשובה. הצד שנוגע לאו דווקא בחובות שבין אדם למקום או חטאים שבין אדם לחברו, אלא גם, ובעיקר, בכל מה שנוגע לעניינים שבין אדם לעצמו.

בחודש אלול ובחודש תשרי אנחנו משקיעים הרבה אנרגיה סביב ענין התשובה, ובצדק. המסורת היהודית והמקורות מדברים על עת רצון, על זמן שבו ניתן להתנקות, למחוק חטאים וטעויות. זה נתפס כחובה דתית ממדרגה ראשונה בייחוד בימים הנוראים. אבל לתשובה יש גם צד חילוני. עניין אוניברסאלי. כמו שניקיונות הבית בפסח יש בהם עניין דתי, יש בזה גם צד חילוני. ההקפדה על ניקיון, סידור הבית לקראת האביב, שחרור מתחם המגורים מכל חומרי האספנות המיותרים והבגדים שלא לובשים, והמגרות שמתפוצצות עם דברים לא שימושיים. בעצם הביטוי "חילוני" הוא לא מדויק, כי אין דבר של חול במציאות - אפשר לראות כל דבר במבט של קודש, כי הקיום האנושי בעולם הוא בעל ערך דתי בהיות האדם נברא בצלם אלוהים. נחזור אל התשובה. התשובה היא הניקוי של הפסולת שמצטברת במעמקי הנפש. כעסים, יחסים לא פתורים, עלבונות שספגנו ושהטחנו באחרים. טראומות ערכיות, סתימות בצנרת של

חויות מקוסטה ריקה

נעמה ויסמן

היא המדינה עם כמויות הגשם הגדולות ביותר בעולם, יש בה מקומות שבהם יורדים 6000 מ"מ גשם בשנה, ממש כמו בישראל... היינו קצת בשוק - מקום חדש, שפה חדשה, אנשים חדשים ויותר מהכל, יהדות חדשה-ישנה שלא הכרנו כמוה. הקהילה היהודית בקוסטה ריקה מוגדרת כציונית ואורתודוקסית. אל הציונות נגיע בהמשך, אבל נתחיל מהאורתודוקסיה – בית הכנסת של הקהילה מפואר בצורה שקשה לתאר, ממש מפואר, רוב חברי הקהילה מגיעים אליו עם רכב בשבת, אבל בקידוש בשבת בבוקר הגברים והנשים יושבים בנפרד (עם צ'ולנט פולני, ותפריט שלא משתנה אף פעם...). כששאלנו מישהי איך שני הדברים האלה מתיישבים יחד, היא ענתה לנו שהיה חשוב להם ליצור מציאות שבה כל חברי הקהילה ירגישו בנוח. זה אולי אחד הדברים המעניינים בקהילת קוסטה ריקה – כמעט כל המייסדים שלה הגיעו מאותה עיירה בפולין (ז'לוחוב), חציים לפני השואה וחציים אחריה, ועם השנים נוצר מצב שרוב חברי הקהילה קשורים אחד לשני בקשרי משפחה (זה בעצם שטייטל בלב הגיונגל כמו שקרא לזה פעם מישהו). בגלל הקשרים האלה, ובגלל שהם פחות מ-3000 יהודים סה"כ, העיקרון החשוב ביותר לרובם הוא לא להתפצל. ועוד לא אמרנו כלום על השמרנות. אוי השמרנות... היא סם החיים אך גם סם המוות של הקהילה הזו ושל עוד רבות כמוה. היא מאפשרת המשכיות ונאמנות (במיוחד בכל מה שקשור לחגים וטקסים של מעגל החיים), אך היא מונעת התחדשות וצמיחה (להכניס ניגון של קרליבך בתפילה, לדוגמא, קשה כקריעת ים סוף). אז איך היה לנו שם? נתחיל מהילדים – הגנים היו נפלאים, והם קלטו את הספרדית מהר מאוד (לנו לקח הרבה יותר זמן עם הספרדית, והרגשנו כמו העולים החדשים שהילדים מתרגמים להם מה אומרת המוכרת בסופר...). הרווח הגדול, מבחינתי, היה זה שהם נחשפו לחברים ששונים מהם. הם

כשנעמה פנתה אלי שאכתוב ל"עלי צורים" על השליחות, האמת, שדי שמחתי על ההזדמנות לסכם לעצמי את החוויות שעברנו בשלוש השנים האחרונות בקוסטה ריקה. אלא, שככל שחשבתי על זה יותר, הבנתי שזאת משימה בלתי אפשרית עבורי. כל כך הרבה חוויות. כל כך הרבה תובנות ומחשבות על החיים שלנו כאן, על החיים של יהודי התפוצות ועל הקשר שבינינו לבינם, שאני באמת לא יודעת מאיפה להתחיל, ואיך עושים סדר בכל זה. אולי כדאי להתחיל בהתחלה. לפני שלוש שנים וכמה חודשים החלטנו רועי ואני לצאת לשליחות. עבורי זה היה משהו שתמיד ידעתי שאעשה יום אחד. אמי עלתה מאוסטרליה כשהייתה בת 19, ותמיד שמעתי ממנה על השליחים שאהבה, ושתרמו לעלייה שלה. כך, שרציתי לסגור מעגל ו"להחזיר טובה" על העניין הזה. לרועי העסק הזה היה הרבה פחות ברור, אבל אחרי הרבה לבטים ושיחות החלטנו שאם לא נעשה את זה כשהילדים עוד קטנים, לא נעשה את זה אף פעם כנראה. אחרי שעברנו את המיונים של ההסתדרות הציונית, יום אחד קיבלנו טלפון ממנהלת בית הספר היהודי בקוסטה ריקה. "יש יהודים בקוסטה ריקה?" שאלנו בפליאה, וביקשנו שתספר לנו קצת על בית הספר והקהילה. אחרי עוד קצת בירורים, הגענו למסקנה שזה נשמע לנו מעניין, ובלי להתלבט יותר מדי (שבועיים בערך) החלטנו "לקפוץ למים". כך, מצאנו את עצמנו נכנסים למרוץ של ארגונים ואריזות ובאמצע הקיץ עם שני ילדים ו-8 מזוודות וארגזים עלינו על מטוס אל עבר הלא נודע. אם תכתבו "קוסטה ריקה" ב"גוגל תמונות", תראו יופי עוצר נשימה, וזה גם מה שראינו מהמטוס. אלא שאנחנו הגענו לסן חוזה, בירת קוסטה ריקה. אם הגיוגלים והחופים של קוסטה ריקה דומים לגן עדן, סן חוזה דומה לאזור התעשייה בתלפיות ☺. הדבר הראשון שקיבל את פנינו היה הגשם, והוא לא הפסיק לרדת עד נובמבר בערך (קוסטה ריקה

קיבלו בבגרות ובלי שיפוטיות את העובדה שרוב החברים שלהם לא אוכלים כשר, ונוסעים בשבת, למרות שהם יהודים. אהבתי את זה שהשונות מחייבת אותנו להגדיר את עצמנו לעצמנו ולילדים, והם התמודדו עם האתגרים שהשונות הזו הציבה בפניהם בצורה שהדהימה אותי. בימי ההולדת בשנה הראשונה, כמעט שום דבר לא היה כשר (והכיבוד היה מפואר ומושקע), הם נעצו עיניים בעוגות המפתות, והיה להם ברור שהם לא אוכלים מזה. בכלל, כל כך הרבה מצוות שבארץ הן מובנות מאליהן, פתאום הפכו לעיסוק – שבת, חגים, כשרות - והעיסוק הזה היה מבורך ומצמיח מבחינתו כמשפחה. בכלל, כמשפחה, השליחות הייתה חוויה מחזקת ומעצימה. להיות יחד כל הזמן. קמים בבוקר, כל המשפחה נכנסת לרכב וכולנו יורדים בבית הספר "ויצמן", בלי פיזורים, ובלי לחץ, ועוד לא אמרנו מילה על ימי ראשון והחופשות... מבחינת השליחות עצמה - הגענו לבית ספר שבו החינוך היהודי בגיל הרך וביסודי היה נפלא, אבל אנחנו באנו לעבוד עם התיכון, ושם לא היו תוכניות לימודים לעברית ולתנ"ך, ומעל הכל, הרגשנו שהנוער שם מקבל מסרים סותרים – בבית הספר, חדר האוכל כשר, מתפללים כל בוקר תפילה אורתודוקסית לחלוטין, ומאתנו מצופה להביא את עולמנו הדתי ואמונותינו לשיעורי היהדות, ואילו בתנועת הנוער, שאליה הולכים אותם התלמידים בכל שבת (הנוער הציוני), לא שומרים שבת, כשמביאים כיבוד, לא תמיד הוא כשר, והמסר שאליו מחנכים את הנוער הוא שיהודי הוא מי שמרגיש יהודי. ונוסף לכל זה, כמעט כל התלמידים שלנו העבירו את השבתות שלהם במרכז הספורט של הקהילה, שבו חוגי הכדורגל וריקודי העם הם בשבת. בקיצור, בלגן...

השנה הראשונה הייתה קשה בצורה שלא יכולנו לדמיין, ואם אני צריכה לתאר אותה בשתי מילים הן תהיינה בדידות וגעגוע. לא משנה כמה הכינו אותנו לזה, חשבנו שאנחנו אנשים חברותיים ונסתדר, אבל לקח הרבה יותר זמן ממה שחשבנו עד שהצלחנו להרגיש שייכים וליצור חברויות. הגעגועים למשפחה, לחברים ולחיים בישראל היו שם כל הזמן. בחודשים הראשונים, כמו מיגרנה

חזקה שפוגעת בתפקוד, ועם הזמן (ובעזרת הסקייפ, הפייסבוק והוואטסאפ) למדנו לחיות איתם כמו זמזום טורדני – שכל הזמן נמצא שם אבל אפשר לחיות אתו בשלום. אחד הקשיים הגדולים היה הבדלי המנטליות. בחודשים הראשונים היינו מאד שיפוטיים כלפי התלמידים והקהילה, ואין ספק, שנקודת המפנה שלנו, שאחריה השליחות שינתה כיוון לגמרי, הייתה בפורים הראשון שלנו שם. שילוב של פעילות מוצלחת שעשינו, והחלטה מודעת שלנו לאהוב את התלמידים כמו שהם, ובלי שיפוטיות, הצליחו לעשות את ה"ונהפוכו" שלנו. ברגע אחד הכל השתנה. הרי חינוך עושים באהבה, ופתאום, התאהבנו בתלמידים. ומכיוון ש"כמים הפנים לפנים" הם החזירו לנו אהבה, ואיתם גם הקהילה. זה לא שלא היו יותר בעיות והכל הלך חלק, אבל מרגע שלמדנו לאהוב אותם ולכבד את מי שהם, התחלנו להרגיש את הסיפוק שבעשייה, ופתאום היתה משמעות לכל העשייה. דוגמא לשינוי בנקודת המבט שלנו הייתה ביחס לבית הכנסת. אם בחודשים הראשונים בית הכנסת נראה לנו ענק ומנוכר, וזלזלנו בקנקן הריק, ובבגדי הנשף שאיתם באים לתפילות הימים הנוראים, פתאום בשנה השנייה, כשהייתה בנו יותר אהבה ופחות שיפוטיות, הסתכלנו עליהם כמו על הילד שהוציא חליל בתפילת יום הכיפורים. בעינינו זה נראה לא מתאים, אבל זאת הדרך שלהם להראות שזה חשוב להם – להשקיע בחומר, בבגדים מפוארים ובבית כנסת מרשים. הבעיה היא שעם האהבה באה גם הדאגה... ההבנה שהם הולכים ומתבוללים, הולכים ונעלמים (ולא רק שם, אלא בכל יהדות התפוצות) פתאום לא הייתה עוד נתון סטטיסטי יבש במוסף שבת של מקור ראשון, היא קיבלה פנים ושמות וזה הפך לחשש קיומי וכואב שמלווה אותנו גם עם החזרה לארץ, וממשיך להטריד אותנו. לקח לנו זמן להבין שלא נצליח לשנות את הקהילה ואת מוסדותיה, אבל נוכל להשפיע על תלמידים מסויימים. מהר מאד הבנו גם שאנחנו יכולים באמת להגיד כמעט כל מה שאנחנו חושבים. דיברנו איתם על עלייה ועל יהדות בצורה הכי ישירה שיש. הזהות היהודית חשובה להם מאד, והצעירים מבינים שכדי לשמר אותה לדורות הבאים יהיה

עליהם להתחזק או לעלות לארץ, ועלייה עבור רובם היא אופציה ריאלית ואטרקטיבית הרבה יותר מאשר חזרה בתשובה, כך שלא מעט מהצעירים בוחרים לעלות בסופו של דבר. הקהילה היהודית בקוסטה ריקה היא קהילה ציונית באמת. כמעט כל הצעירים נוסעים לשנת הכשרה בישראל אחרי התיכון, ולא מעט, עולים או באים ללמוד בישראל. אין כמעט משפחה בקהילה שאין לה משפחה בישראל, ומי שבחר לעלות הוא גאווה אמיתית למשפחה שלו למרות כאב הפרידה. כשנחטפו הנערים, הם התפללו אתנו בכוונה אדירה לשלומם, וכשנפלו טילים באותו הקיץ, לרבים מהתלמידים הייתה בפלאפון אפליקציה של "צבע אדום". הם באמת מחוברים אלינו, אבל האם גם אנחנו כאן בישראל מחוברים אליהם?!

מה טוב לנדוד, אך טוב יותר לחזור. אנחנו מאושרים ומרגישים מבורכים לחזור למדינה



עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים:

- מזל טוב ליפה ושלמה ויסמן ולכל המשפחה עם נישואי תמר למתן חורש
- מזל טוב לגולדי ויהודה ג'יסון ולכל המשפחה עם נישואי יאירה לעמיאל ירחי
- מזל טוב לג'ודי ברנט ולכל המשפחה עם נישואי יוסף לליאור גרומן
- ברכות לתמי קלמן עם אירוסיו עוז לנורית
- מזל טוב לבני המצווה:
- עדיאל כהן ולהורים מיכל וצחי
- עמית ראם ולהורים נורית וחיים



מה הקשר בין אורנה ואורי עוזרי, רוני ושלום אסייג, אורלי ומנחם שנדור, אסתר ודוד שנדור? אורנה ואורי הם ההורים של רוני. אורלי ומנחם הם ההורים של דוד. אורי הוא אח של אורלי.

המופלאה שלנו, ולקהילה המקסימה של ראש צורים. כשסיפרנו לאנשים שם שאנחנו חוזרים לאותן העבודות, לאותו הבית ולאותה הקהילה, אמרו לנו: "אה, אז הכל נשאר אותו הדבר" וענינו שזה נכון, אבל אנחנו השתנינו. משהו מקוסטה ריקה נכנס לנו עמוק ללב, התלמידים, החברים, החוויות. המפגש עם יהדות התפוצות העשיר אותנו, ובעיקר, השאיר אותנו עם מועקה מאד גדולה, ודאגה לעתיד של הקהילה. אמנם הם לא מאחורי מסך הברזל, אלא בתוך כלוב של זהב, אבל זה עדיין כלוב שמשאיר אותם שם רחוק.

ולסיום, כמה טוב לדעת שמי שמתמודדים עם האתגר הזה עכשיו הם עדי וארז ברטמן המקסימים. קהילת קוסטה ריקה זכתה בהם, ואנחנו מאחלים להם הצלחה ענקית וחושבים ליצור ברית ערים תאומות בין סן חוזה לראש צורים ☺.

עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב לאריאלה וצורי לחמי להולדת הבת נטע הדסה
- מזל טוב לטל ויונדב נוימן להולדת הבת רוני הלל
- מזל טוב לשמרית ומתי כהן להולדת הבת עלמא אמונה
- מזל טוב לרותי ואוהד דשן להולדת הבת עדי
- מזל טוב לרינת ועמי לוי להולדת הבן נטע ולסבתא וסבא שרה ועקיבא יעיר

ברכת פרידה למשק הישן

יעקב דרורי-רנבאום

הזמן: יום שישי, ט"ו באב התשע"ו, 19/08/2016, כמה דקות לאחר 12:00. המקום: המשק הישן, או – כפי שחלק מקוראינו מכירים אותו – מתחם הסדנה לשעבר. אט אט התקבצו ובאו הסיירים – "סיירת נוסטלגיה", אם תרצו – והתקבצו בצלו המועט של עץ חרוב החוסה על המדרכה מול מבני המשק הישן. הסיור הובל על ידי כמה מוותיקי הקיבוץ בעבר ובהווה: **דן ומרגלית דיטור, חנה ושמוליק דרורי, עקיבא ושרה יעיר, אמנון ורבקה כהן, וידידה עם שלם**. את הסיור פתח שמוליק דרורי, שלקח אותנו 47 שנים אחורה...

הזמן: יום רביעי, ט"ו באב התשכ"ט, 30/07/1969. אותו המקום, אותה הנקודה, מראה אחר לגמרי. זהו יום העלייה לקרקע, והיכן שכיום עובר הכביש מתחת למרכולית נערך טקס חגיגי לציון האירוע... ניתן לקרוא עוד על טקס זה במדור נוסטלגיה בגיליון השני של "עלי צורים".

במהלך הסיור עברנו בין מבני המשק הישן ושמענו סיפורים וזיכרונות על המבנים והחיים סביבם בשנים הראשונות.

כפי שניתן לצפות ממבנים כה ותיקים, מבני המשק עברו גלגולים רבים לאורך השנים, המבנה הראשון שעברנו בסיור שימש במקור כחדר אוכל ומטבח, ומאוחר יותר צורף לו חדר קירור בחלקה המבנה בו שכנה קודם לכן משחטת הודים. המבנה על ידו שימש כשירותים ציבוריים ומקלחות, ובסמוך לו נבנה מקווה טהרה בידי ארגון "טהרת המשפחה" והרב נשר ששימש בעבר רב קיבוצי עמק בית שאן.

סירים וסיפורים

שרה יעיר סיפרה שבגלל הקירבה בין המקווה והמטבח, כשמישהי הלכה לטבול בשעת שטיפת הכלים, לא היו מים חמים לשוטפים. אמנון כהן סיפר שהיה אקונום בשם יצחק בר גבע שהכין תרכיז בצבע ירוק שדמה לריצפז, ומשה נהלוני שהיה מזכיר הפנים שפך את כל התרכיז (70 ליטר!)

כדי שלא יקרה מצב שילדי הקיבוץ (השלושה שהיו אז) יחשבו שאפשר לשתות ריצפז. אמנון סיפר גם שיצחק בר גבע היה אחראי לרכישת טוסטר שהכין שש פרוסות לחם במקביל, והיה ללהיט בארוחות הבוקר. מרגלית דיטור הוסיפה שהמטרה של יצחק בקניית הטוסטר הייתה לנצל את הלחם הישן ולחסוך בקניית לחם, אבל בגלל שכולם אהבו את הטוסטים הטעימים ואכלו יותר לחם, היה צריך לקנות יותר משקנו בעבר.

חלפנו בין שני המבנים ונכנסנו לרחבה שבמרכז המשק הישן. כאן נחוגו השמחות השונות, בין השאר נישאו כאן עמיקם ז"ל וידידה עם שלם ודן ומרגלית דיטור. ידידה עם שלם סיפרה שבשל הרוחות ההרריות דאגו מארגני החתונות לחבר את הצלחות החד-פעמיות לשולחנות באמצעות נעצים, והייתה פעם אחת בה הפליאו לעשות וחיברו גם את הכוסות... ידידה סיפרה גם אגדה ששמעה מפי משה נהלוני: בדרך לראש צורים היה סלע שעל ידו עמדו ותפסו טרמפים. יום אחד עצרו ליד הסלע "היגיון" ו"תקנון" שרצו להגיע לראש צורים ורבו אחד עם השני. "תקנון" לקח את "היגיון", השליך אותו והגיע לבדו לקיבוץ, וככה נראתה ראש צורים – תקנון ללא היגיון.

בולט לתוך הרחבה עמד מבנה המועדון לחבר, ומסביב עמדו יתר המבנים: ביה"כ, חדרי המגורים ועוד. בין השאר שימש אחד המבנים כמפעל לתפירת תחתונים (עוד על כך במדור נוסטלגיה בגיליון הראשון). באגף המזרחי של הרחבה עמד מחסן הבגדים. מרגלית סיפרה כיצד הייתה נוסעת בכל יום עם שקי הכביסה המלוכלכת למכבסה בכפר עציון וחוזרת עם הכביסה הנקייה בחזרה למחסן הבגדים. הבגדים היו מסומנים – "ר.צ.", להבדיל מבגדיהם של חברי כפר עציון. בפינה הצפון-מערבית של הרחבה עומדים שני

מבנים רבי-שימושים. האחד היה מבנה המרפאה ששימש גם את משרדי הקיבוץ ובקצהו שכן חדר הנשקיה, והשני היה מבנה בית הכנסת שהתחיל בתור מבנה מגורים. רבקה כהן סיפרה שלאמנון – שריכוז את הרפת – היה מקום בפינת בית הכנסת, ממנו השקיף על הרפת ואם שמע קולות חריגים מיד קפץ ורץ מן התפילה לבדוק אותם.

"ג'ינג'י זה צבע, ג'ינג'י זה אופי"

בעודנו עומדים ברחבת המשק הישן, נזכרים החברים בג'ינג'י – ברוך דסברג הי"ד – חבר הקיבוץ שנפל במלחמת יוה"כ והיה נעדר חודשים ארוכים לפני שזוהה. שרה סיפרה שלעולם לא תשכח את אותו יום בו עבדה במחסן הבגדים וראתה אותו נכנס לבוש מדים בבואו להיפרד מאירית, אשתו, כשנסע למילואים לפני מלחמת יוה"כ. ידידה סיפרה שבסוכות תשל"ד יעקב נצר – ששירת יחד עם ג'ינג'י באותה חטיבה בסיני וגם הוא היה במילואים במלחמה – חזר הביתה, וכולם ישבו בסוכה ושרו שירים מלאי תקווה ותפילה לשובו של ג'ינג'י בשלום. מרגלית סיפרה כיצד באסיפת החברים שהתנהלה לאחר שכבר ידעו שג'ינג'י נפל, ודנו בשאלה היכן לקבור אותו – בבית העלמין של הגוש או מול הבית על רכס רבדים – משה נהלוני אמר "אני רוצה לראות אותו כשאני יוצא מהחדר שלי, אני רוצה לראות אותו".

לבנות ולהיבנות

חנה דרורי שאלה האם כולם זוכרים מתי נערך המעבר מהמשק הישן למבנים החדשים. מרגלית השיבה שזה לא היה בבת אחת. שרה

אמרה שבשנת 77' עברו להשתמש בחדר האוכל ובבית הכנסת החדשים. שמוליק הרחיב וסיפר שבעקבות מלחמת יוה"כ מצב המשק בארץ היה קשה, הייתה אינפלציה, ותהליכי הבנייה במדינת ישראל – ובארץ ישראל בכלל – נעצרו. תכניות הבנייה בראש צורים נעצרו גם הן, ובצר להם פנו החברים לעזרת התנועה. שמוליק פנה למזכ"ל הקיבוץ הדתי דאז יששכר כוכבא ז"ל מיבנה, ואמר לו "התכניות מוכנות, התקציבים קיימים, הכל נעצר, מה יהיה?". יששכר אמר "תשאיר לי את זה". הוא הזמין פגישה עם ראש האגף לבנייה כפרית במשרד השיכון וישב אתו על בקבוק ברנדי, הבעיה נפתרה וההקפאה בוטלה.

סיימו את הסיור בסככת הטרקטורים בקצה המערבי של המשק הישן, שם שמענו מאמנון על הרקע לבניית הסככה ומעקיבא יעיר על הקמת ענף המטעים בגוש עציון בשנת 74'. עוד על כך באחד הגיליונות הקרובים.

עם הפנים קדימה

מנהגו של עולם להתחדש. על אדמת ההר הקירח הוקם בשנת תשכ"ט קיבוץ קטן. הקיבוץ גדל, הצטמצם, התרחב שוב ושינה את פניו. מתחם המשק הישן עבר מספר גלגולים, ממוקד החיים והפעילות של הקיבוץ, למתחם פינת החי שהופעלה על ידי הנוער, למתחם הסדנה. כעת עומדת פינה היסטורית זו בפני שינוי גדול נוסף, הישן יפנה מקומו לחדש והיכן ששכנו בעבר החברים הוותיקים, ישובו חברים להתגורר בבתים חדשים. המקום ישנה פניו, אך הזיכרון יישמר.



סוכות בראש צורים

רבקה כהן

בין הנושאים הזכורים לי: פסוקים מפרקי אבות, תפילת גשם, עצים ופסוקים מתהילים ק"ד.
אריאלה דוד ז"ל נרתמה למאמץ. למיטב זכרוני, אחד הפסוקים שאריאלה הכינה היה "הרים הגבוהים ליעלים, סלעים מחסה לשפנים". הפלקט הענקי היה מושקע היטב, עם הדמויות בתבליט וכל פרט מוקפד. הערכתי זאת מאד. גם **זמרת אפק ז"ל** היתה בין היוצרות. באחת השנים היא היתה בהריון מתקדם ומצאתי אותה על הרצפה עמלה על הפלקט. רעיונותיה היו תמיד מקוריים. החבר היחיד הזכור לי שהשתתף ביצירת הקישוטים היה **לירוי קרנץ ז"ל** – גם לו היו רעיונות מקוריים. כמובן שהיו עוד רבות שעסקו במצווה, איני זוכרת את כולן, מצאתי לנכון להזכיר את אילו שאינם.
מגייד היה בין בוני הסוכה וגם עזר לי לתלות את הפלקטים. זכור לי כי העיר: "החגים שלכם – כל כך הרבה עבודה!"

במשך כמה שנים קישטנו את הסוכה המרכזית בראש צורים בנושא חדש לכל חג סוכות. היינו נפגשות בתשעה באב לתכנון, ומחליטות על הנושא. **מיכל נצר** היתה אחראית על העיצוב הכללי על מנת שתהיה מסגרת אחידה. לאחר בחירת הנושא חילקנו את הבריסטולים לחברות המוכשרות שהיו מוכנות לצייר ולייצר פלקט. כל פלקט בגודל שני בריסטולים, והיה צריך לעשות זאת על הרצפה, מה שלא היה פשוט בדירות הקטנות. תפקידי היה לקנות חומרים ולחלק אותם, וכן "לנדנד" לחברות שיכינו בזמן ושלא ידחו לרגע האחרון. גם תליית הפלקטים המוכנים בסוכה היתה עבודה רבה. שאר החברים, שלא לקחו חלק בעבודה, היו מסתקרנים ושואלים: מה הנושא השנה? וממש מחכים במתח לראות את הסוכה המקושטת.



ברוך דסברג (ג'ינג'י) הי"ד

נהרג ביי"א בתשרי תשל"ד, בן 25 בנופלו.

ג'ינג'י היה חבר קיבוץ ראש צורים ונפל בהיותו מפקד מעוז אורקל שליד תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים. השאיר אחריו אישה – אירית, וילדה – ענבל. אופיו של ברוך תאם את צבע שעריו. סוער היה כשערו האדמוני. הוא שנא את השקר ואת הצביעות, ולחם למען האמת ללא פשרות. בקיבוץ הצעיר מילא ג'ינג'י תפקידים שונים. בין היתר עבד בפלחה, ולאחר מכן אקונום במטבח. לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה שנתקבל מהקהילה בעיר הילורסום שבהולנד לבית הכנסת בראש צורים.



יהונתן (יוני) רוזנמן הי"ד

נהרג ביי"ד בתשרי תשל"ד, בן 21 בנופלו.

יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש צורים והיה חייל מאומץ אצל משפחת דרורי. יוני העריץ את החיים בטבע, רחוק מהציוויליזציה ומשאונה. "היא המקפחת את אושרו של אדם ומגמדת את קומתו", אמר. כאיש גרעין, רצה להגשים את רעיון החלוציות, שפיעם בו מאז ילדותו. נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים בשלב השירות הצבאי. לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.



להאכיל אותם, להוביל אותם במהלך כל פעילויות היום, לנקות, לארגן את הארוחות, לקלח לפני השנה ואף לישון איתם, וגם אם צריך עזרה כלשהי במהלך הלילה המדריכים נרתמים לעזרה.

קייטנה כזו דורשת הכנה מוקדמת רבה - יש להשיג אישורים רבים, ארגון המקום לפעילות ולינה, כסאות גלגלים ספייר, אוטובוסים מיוחדים, תכנית מעניינת ועוד. פרויקט כזה דורש משאבים רבים והשקעה רבה. אשרינו שזכינו לקהילה שכזאת שבה יש אנשי מקצוע ומתנדבים שבזכותם לא יכולנו לקיים פעילות זו. בשנים האחרונות הקייטנה מתקיימת בתשעת הימים. אלו ימי אבל - בתשעה באב נחרב בית המקדש, ובקייטנת איל"ן אנו מתנדבים באהבה ומתקנים "לאהבת חינוס" ועוזרים לעם ישראל ללא כל תמורה. אני מרגישה שיש חיבור בשבוע זה בין בני הנוער, כולם באים ונרתמים יחד למרות המגוון והשוני. תושבי ראש צורים, משפחות צעירות, משפחות ותיקות, רווקים, ילדים ונוער כולם באים ונרתמים למען המפעל המדהים הזה. בשנתיים האחרונות הזדמן לי להיות שותפה בניהול הקייטנה, ואני מתרגשת מחדש בכל פעם מכל הטוב שקיים פה ביישוב, בעזרה לזולת, ובאהבת החינוס. נודה לקב"ה שזיכה אותנו להיות בצד של "הנותנים". שנזכה בע"ה לעוד שנים רבות של נתינה באהבה.

קייטנת איל"ן מתקיימת בראש צורים מזה 25 שנה. בכל שנה בחופש הגדול מגיעים אנשים עם מוגבלויות בגילאים שונים, אך בעיקר, ילדים ובני נוער בגילאי 8-20. מטרת הקייטנה היא לתת לחניכים אלה שבוע בשנה שבו הם יוצאים מהשגרה לפעילויות מגוונות ומאתגרות - רכיבה על סוסים, פעילות בחוות ארץ האיילים, שחייה בבריכה באלון שבות, סופרלנד, גן חיות, באולינג, כותל ופעילות של חבלני המשטרה. ב"ה התברכנו גם בפעילות התנדבותית מקומית של תושבי ראש צורים הכוללת גיוס תרומות, פעילות לחניכים, הכנת אוכל, עזרה טכנית ועוד. הקייטנה מתחילה ביום ראשון ומסתיימת ביום שישי וכוללת לינה וארוחות. השהות של חניכי הקייטנה ממומנת מתרומות בלבד, הן תרומות כספיות למימון הפעילויות והמצרכים, והן התנדבות של המדריכים. גיוס התרומות נעשה ע"י משפחות מתנדבות מהיישוב וע"י התרמה שהנוער מבצע בשוב ומחוצה לו. המדריכים בקייטנה הינם הנוער של ראש צורים. בנוסף, תושבי המקום מושיטים עזרה בכל תחום שמתבקש החל מגיוס הכספים, יעוץ מקצועי, העברת פעילויות וכו'. הארוחות במהלך שבוע זה מגיעות מתרומות של משפחות היישוב, שמשתדלות לגוון ולפנק בכל ארוחה. הפעילות ההתנדבותית של הנוער כוללת טיפול מקיף בחניכים, החל מלהלביש את החניכים,



השתתפות במשלחות צה"ל לרואנדה וסיוע לנפגעי רעידת אדמה בארמניה.
הזמן יכלה... והסיפורים המה לא יכלו.
המתנות והפינוקים שקבלנו כילדים אחרי כל נסיעה בדרך כלל המתיקו את הגעגועים...
עם שחרורו מצה"ל בדרגת סגן אלוף החל בקריירה נוספת באזרחות ומונה למנהל מעבדות ארצי בקופת חולים מאוחדת. אבי הקים מעבדה ממוחשבת ופעל שנים בתחום להביא את הטכנולוגיות החדשות והעדכניות ביותר. אנשים מכל העולם עלו לרגל לצפות במעבדת הדגל שתכנן והקים.

אחרית

באחרית ימיו, כך נהג אבי לומר, קיבל מכה קלה בכנף: אבי חלה בסרטן, אך למרות כל הייסורים שנתייסר התמיד והלך במסירות לעבודתו גם בימים שקיבל כימותרפיה בבית החולים - בנחישות ובחוסן שאינם מובנים לי עד היום. מעולם לא שמענו אותו מלין על מצבו, תמיד הודה באזני כל על החיים העשירים והמגוונים שזימן לו הקב"ה.

זכינו לחגוג לאבי יום הולדת 70 בחברת משפחה וחברים טובים עם מוסיקה אנדלוסית שכ"כ אהב. אבי זכה ללמוד בכולל כמעט עד סוף ימיו, שיתף אותנו מעת לעת בהתפעלות בסוגיות שלמד ועד כמה הוא מוקסם מכך שהתורה רחבה, מקיפה ומתפתחת.

כמי שעובד בבית אבות ראיתי שלא קל לאבד אבא כמעט בכל גיל. אך הדרך האצילית שאבי קיבל את הידיעה כי ימיו ספורים - בהשלמה, בקומה זקופה ובענווה גמורה, עזרה לי מאוד להתמודד עם האובדן.

אבי השאיר אחריו, אב, אשה, שלושה בנים, גיסות ונכדים, אך בעיקר השאיר לנו את שמו הטוב, ערכים איתנים כסלע, ענווה, חסד ומידות טובות. אני מאחל לעצמי שאהיה ראוי לשמו הטוב ואדע להמשיך את דרכו.

לזכרו של אבי, צבי מימון רואש, נפטר בי"ד תמוז.

ומצא חן ושלל טוב בעיני אלהים ואדם...

כך הייתה סבתו של אבי מברכת אותו מעת לעת, ואכן כך היה - אבי נשא חן בעיני רואיו, ושערים רבים נפתחו בפניו.



ראשית

אבי נולד בעיר מכנס שבמרוקו, בן בכור לשלמה יבלי"א וחסיבה ז"ל, ולהם עוד שבעה ילדים. אבי התחנך בעיר קזבלנקה על ברכי הרב יעקב ברדוגו והרבנית זוהרה משאש-סבתו, שהיו דמויות נערצות עליו, מלאי תורה וחכמת חיים.

סבתו, זוהרה זכרה לברכה, הינה בתו של הרב חיים משאש זצ"ל, אב בית הדין במרוקו (אני נושא בגאווה את שמו) ואחותו של הרב יוסף משאש זצ"ל, הרב הראשי של חיפה.

אבי תמיד נהג להזכיר לנו ולזקוף את הצלחותיו לזכות אבות שעומדת למשפחתנו הענפה.

בבית הספר, כך סיפר לי, לא פעם, זכה להרחיב אופקים, ללמוד, להתחנך אצל רבנים ומורים דגולים שעצבו את זהותו ואישיותו.

וכך, בגיל 18, חדור ערכים וספוג בציונות עלה לארץ לבדו, כחלוץ לפני המחנה, בגרעין "עודד" (גרעין ציוני עמו הגיעו צעירים רבים לארץ בעידוד דוד בן גוריון), ושם פגש את אמי - מרים. יחד למדו באוניברסיטה העברית ב-ים. משפחתו עלתה מאוחר יותר בעקבותיו.

בגרות

אבי סיים תואר ראשון ושני במיקרוביולוגיה, התגייס לצבא, והיה במשך שנים רבות למפקד המעבדות בחיל הרפואה. הפרק הצבאי היה עבורו עשיר, משמעותי, גדוש ומעניין וכלל נסיעות רבות לחו"ל ושהיה במחיצת אישים בעלי שם, כולל

משפחת כהן

הוא

היא

מוטי בן 46 גדל בקטמון
בירושלים בן שבת
ידידיה בסניף מרכז
עובד בבזק
שם נעורים "קיפיי"

לביאה בת 39 לבית רוזן
(כן כן בת הרב)
גדלה באלון שבות בת
שבת נחלה בסניף אלון
עובדת כעצמאית
בסטודיו לאומנות וכן
בנווה חנה

אוהב

את אשתו

אוהבת

צבע בחיים



ילדים זה שמחה

צור (13) נגה (10) מעין רפאל (7) טל חיים (4)

מיקום בישוב

בשכונה מעל המעבר הציבורי מול מעבר החציה

גרנו בעבר:

עלי, אלון שבות

5. דמות שאיתה היית רוצה לעשות חברותא?

למה? הרב עדין שטיינזלץ. כי הוא רב

תחומי, מעניין ויצירתי.

6. אוכל בייתי או אוכל קנוי? בייתי. של סבתא
שלומית.

7. חליפת טוקסידו או טי שרט? טי שרט,
מלוכלך בצבע.

8. קיץ או חורף? חורף בשלג. קיץ במעין.

9. סמארטפון או טלפון קווי? סמארטפון,
אבל רק של בזק....

10. דבר שלא הייתם רוצים שידעו עליכם....

שגם אצלנו בבית רבים (לפעמים)

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל???

עוד צעצוע ענק ומנגן לילדים...

2. אילו היית בונה את בית חלומותיך באיזה

חדר היית משקיע את עיקר מחשבותיך?

בחדר הפונה לשביל הציבורי... (ונתייעץ

עם כל מי שעובר שם)

3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? השולחן

הנפתח מסבא וסבתא

4. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? לא

משנה הסדר

משפחת דשן

היא

הוא

רותי לבית אינהורן
בת 37 גדלה בהר נוף
ירושלים
בת לגרעין עוז (לא)
כולם היו בבני עקיבא)
עובדת באגודה
להתנדבות



אוהד בן 36 גדל
בדולב
בן שבט אמונה
בסניף דולב
עובד ברשות
מקרקעי ישראל

ילדים זה שמחה

איתי (9) טל (7) מעין (2.5) וקטנטונת שנולדה לאחרונה

אני אוהב:

לאפות

לטייל ולנגר

מיקום בישוב

מעל שכטר

גרנו בעבר:

שנתיים בירושלים, 7 שנים אצל רענן ועוד 3 אצל וייס

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל??? **דיסק של זהבה בן**
2. אילו היית בונה את בית חלומותיך באיזה חדר היית משקיע את עיקר מחשבותיך? **אוהד במחסן, רותי במטבח**
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? **מכונת קפה...**
4. דמות שאיתה היית רוצה לעשות חברותא? **למה? קארין גורן, כי אני חייבת להבין איך לא נופלת לה העוגת גבינה...**
5. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? **לא משנה הסדר..**
6. אוכל ביתי או אוכל קנוי? **אוכל ביתי (תלוי של מי....)**
7. חליפת טוקסידו או טי שרט? **ברור טוקסידו- כדי לא לבלוט בנוף**
8. קיץ או חורף? **אביב**
9. סמארטפון או טלפון קווי? **מה זה קווי?**
10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם.... **שאנחנו לא מפרידים זבל...התיאשנו**

כנה שכטר

הנפשית אשר תקועה בתוכנו ולא מצליחה לצאת. נשתדל להיות במקום של סליחה, של ויתור, לא להחזיק כעסים בתוכנו, לרוקן קנאה ולהשליך שנאה, ללמוד לשחרר אותם החוצה, ללמוד להתרוקן...

אם לא נלמד להוציא החוצה את הפסולת הנפשית שבנו, היא תישאר תקועה בתוכנו, היא תצטבר עוד ועוד, עד שהיא תציף ותרעיל את כל המערכת. ניתן לדמיין צינור אשר דרכו זורמים מים צוננים בזרימה מהירה וטובה, אך אם הצינור יתמלא בוך לא יוכלו המים הרבים לעבור דרכו כלל. עלינו להשתדל להסיר את הבוך אשר מפריע לכוח החיים שבתוכנו לזרום בצינורות. בימי הרחמים והסליחות נלמד לשחרר ולבוא פתוחים. רק כאשר הצינורות שלנו יהיו נקיים יהיה מקום להכניס לתוכם את כל הדברים הטובים כגון: רגשות חיוביים, שמחה, הודיה, אהבה ולב רחב ופתוח לשמים ולארץ.

אם נחזור בחזרה אל גופנו, אני ממליצה להוסיף לתזונה היומית שלנו כמה שיותר סיבים תזונתיים, אשר נמצאים בשפע בפירות וירקות. הסיבים הינם כלי ניקוי חזק ביותר. הם אינם מתעכלים בגופנו אלא יוצאים



החוצה, אך הם כמו מטאטא למעיים שלנו, עוברים בדפנותיהם, סופחים אליהם רעלים שהצטברו, ומוציאים אותם החוצה ביחד איתם. תזונה המבוססת על הרבה פירות וירקות משאירה את המערכת נקיה ובריאה.

יהי רצון שנזכה לנקות את נפשנו, שנוציא את הרעילות מתוכנו ונבוא נקיים ושמחים לשנה החדשה.

ברכת רפואה שלמה לחנה ברמן,
והתאוששות מהירה מהניתוח.

אנו בעיצומם של ימי הרחמים והסליחות. דרך הבנה פשוטה של חוקי הגוף נוכל להיכנס לרובד היותר מעמיק – אל הנפש. נתחיל בהגדרה של הבריאות הטבעית למחלה: "מחלה זהו גורם שנמצא בגוף (משהו שנכנס מבחוץ, או פסולת צבורה בגוף, כדוגמת תאים מתים), ברגע שמצטברים רעלים בגוף יתר על המידה הוא לא יכול לעבוד טוב". למשל, אם נאכל אוכל שומני לאורך תקופה ארוכה, יצטבר השומן בדפנות העורקים, הם יסתידו ולאט לאט יחסמו (זהו הרובד הטרשתי המדובר). הצינור המעביר את הדם בגופנו אמור להיות פתוח וגמיש על מנת שהדם יזרום דרכו ללא הפרעה, בקצב הנכון ובזרימה טובה.

אם כן, הגדרת מחלה זו **הצטברות רעלים בגוף**. בהתאם לזאת, הגדרת הריפוי הוא **ניקוי הגוף מהפסולת שהצטברה**. בגופנו ישנם איברי ריקון, אשר מטרתם לדאוג לניקוי תמידי של המערכת: המעיים מרוקנות פסולת דרך הצואה, הכליות מרוקנות פסולת דרך השתן, הריאות מרוקנות פסולת דרך שיעול, ליחות ופליטת פחמן דו חמצני, העור מרוקן פסולת דרך הזיעה, והכבד - הוא איבר ריקון פנימי, המסלק רעלים מהמזון והדם. מחלות מתרחשות כאשר אברי הריקון לא עומדים ב"עומס" של הפינוי, כלומר, אם כמות הפסולת שנכנסת יותר גדולה מכמות הפסולת שיוצאת - נוצרת מחלה.

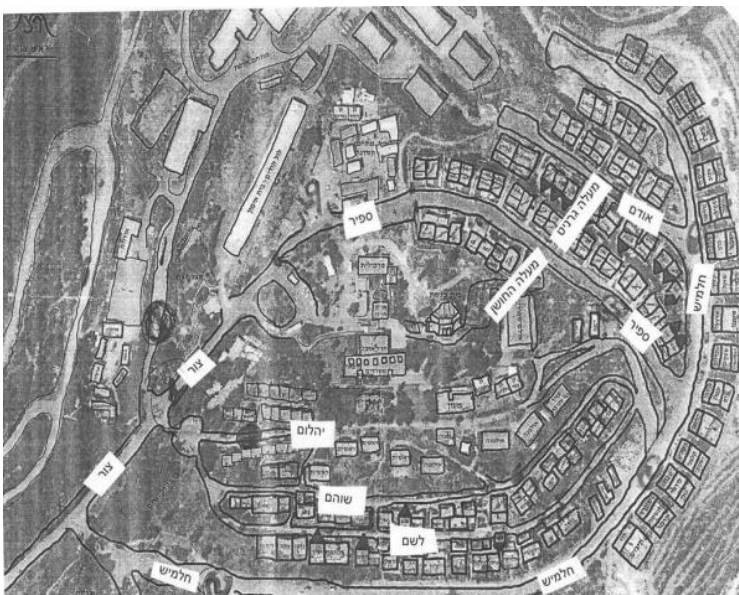
כדי שנירפא אנו צריכים לגרום לכך שכמות הפסולת שיוצאת תהיה **גדולה** מהכמות שנכנסת. לשם כך נצטרך לעשות ניקוי כלשהו על מנת להחזיר את המערכת לאיזון הטבעי שלה. בבואנו לימי אלול, ראש השנה ויו"כ נשתדל להתנהג עם נפשנו באותה המידתיות המדויקת של הגוף. אם אמרנו ששורש המחלה היא עומס של פסולת המצטברת בגוף, כך נעבוד על המקום בנפש. נתרוקן מעודף הפסולת

כשביקשו ממני לכתוב על התחושות של הציפייה לבית, חששתי. הרי כולם כמעט היו בשלב זה או אחר "ממתינים לבית" אז מה יש לי לחדש?! נזכרתי במה שכותב ה"מסילת ישרים" בתחילת ספרו: "החיבור הזה לא חברתיו ללמד לבני האדם את אשר לא ידעו, אלא להזכירם את הידוע להם כבר ומפורסם אצלם פירסום גדול" והתיישבתי לכתוב (להבדיל אלף אלפי הבדלות). יהודי טוב מחכה לבניין של שני בתים, בית המקדש והבית הפרטי שלו. הבית הפרטי שלנו אמנם נראה כמשהו חומרי אבל לבית יש הרבה משמעויות שאינן קשורות לצד החומרי. חז"ל כבר התייחסו לכך במאמרם "שלושה דברים מרחיבים דעתו של אדם, אשה נאה, דירה נאה וכלים נאים". נכון, הציפייה לבית נובעת גם מהעובדה שהקירות ביחידת הדיור הולכים וסוגרים עלינו עם השנים, אבל זה ממש לא העיקר. לבית משלך יש משמעות, משמעות נפשית. אדם שקבע את מקומו ביישוב מסוים יודע לתכנן קדימה, יודע שכל השקעה שלו בעיצוב המקום היא השקעה לתווך ארוך. אם מוסיפים לזמן ההמתנה את חוסר הידיעה לגבי עתיד הבנייה, תאריכים, גודל הבית, מחיר הבית, השכנים ועוד ועוד, קיבלתם סרט אחד גדול.

אז באים בעלי בתים ואומרים לי "גם אנחנו חיכינו הרבה זמן, קצת סבלנות", ואני עונה, יש סבלנות, אבל יש גם אפשרות לפתרון. ב"ה בשנה האחרונה ההתקדמות בתהליך הבנייה עלתה מדרגה אבל עדיין סימני השאלה רבים. האם "לפזול" ליישובים אחרים? האם להפסיק "להשקיע" את המרץ שלנו ביישוב? החיים קצת נכנסים להאטה, החלומות על בית יוצאים ונכנסים למגירה בכל פרסום בשבוע ר"צ. השאלות עולות ובכל פעם יש עוד סימני שאלה. ואז אתה שומע על קבוצה שכבר רוכשת ביישוב זה, וחלק ביישוב אחר והלב מאמין שעוד מעט גם פה זה יקרה. וכל זה לפני שדיברתי על אידאולוגיה, על הגדלת מספר הבתים ביהודה ושומרון, על חיזוק ההתיישבות ועוד ועוד.

אז מה אנחנו השוכרים רוצים? רוצים מקום לשולחן עבודה לילדים, רוצים מקום לארון נוסף, רוצים מקום לעגלה בתוך הבית, רוצים להזמין משפחה גדולה לארוחת שבת אבל בעיקר בעיקר, רוצים שקט נפשי.

שיבנה בית המקדש (והבית האישי שלנו) במהרה בימינו אמן!



ומעניין לעניין כמעט באותו עניין... לאחרונה התחדשנו בשמות לרחובות. תודה לוועדת שמות רחובות ולחבריה: רמה אהרונים, פסח פיינגאלד, הרב מרדכי ורדי, גדעון שינדלר ורחלי אבלמן, וכמובן, לאלקנה מזכירנו, על הביצוע המרשים. חיכינו וחיכינו, אך לא לשווא....



קורעת, ללדת!

פזית אפשטיין

של העיניים, וההבנה הברורה, שאני לא מתאימה לתפקיד, ובמילים פחות עדינות, לא ידעתי לחבר הארד דיסק למחשב, ומבחינתי, PL זה לא שם של חיבור כבל, אלא סמל לדברי אלוקים חיים (פי אל), ומיני PL, זה אותו דבר, רק בקטנה, ופעמים רבות, כשהתקשרתי לתומכת הטכנית בהיסטריה, שהלך לי הסאונד, היא הציעה לי להדליק רמקולים. וכך בדיוק אמרתי לו, ליועד, שם בדוי. ואף הוספתי בפיטיות: "אתה מציע לאדם הכי לא טכני בבית הספר, לנהל את אחת המחלקות הכי טכניות בבית הספר, כולל תמיכה טכנית בעשרות סטודנטים שיהיו תלויים בי לחלוטין. וכבר אמרתי שאני לא יודעת לחבר הארדיסק למחשב?" "אז תלמדי". הוא ענה בנושלנטיות. וכך מצאתי את עצמי, מנהלת את מחלקת עריכת וידאו של "מעלה", במשך שש שנים, בהתחלה מתוך חרדה קיומית בכל פעם שמישהו קורא לי לחדר העריכה, כי יש לו בעיה טכנית, ובו בעת גם עם תחושה שיש לי גב מההנהלה, ושאיני פשוט יכולה להגיד שאני לא יודעת אבל אני אנסה, וללכת לחפור על זה באינטרנט, או עם אנשי מקצוע בטלפון, ובהמשך, עם ידע טכני גדול מאוד ובטחון שמתחזק עם הזמן (בייחוד בשל העובדה שגיליתי, שאת רוב הבעיות אפשר לפתור במשפט "תפעיל רמקולים", או "תעשה ריסטארט למחשב"), והבנה עצומה לחיים, על פריצת גבולות הנוחות, ועל נתינת אמון בפוטנציאל שיש באנשים, אפילו כשהם לא מודעים לו (ועכשיו קמות וצוהלות כל מורות ה"יש לך פוטנציאל, אבל", ומוסיפות "אמרנו לכם?!") ולסיום, התחלה נוספת שעולה לי (תראו איך שתי המילים הללו חיות יחד בשלום, באותו חצי משפט, שכרגיל הייתי חייבת לקטוע עם סוגריים), שתהיה חייבת להיות קצרה, כי קצת עפתי על עצמי בכמות המילים של ההתחלה הקודמת, היא התחלה שאפילו קשורה לכותרת בעקיפין, מה שהופך את הכל למוצדק ומגובש (כי הרי כזו אני), והיא קשורה ללידת בכורתנו אחינועם. כשמסתכלים על תהליך של הריון ולידה, בייחוד של ילד ראשון, אפשר לסמן כל כך הרבה רגעים כ"התחלה" משמעותית, שיכולתי עכשיו לטבוע

קודם כל, תרגעו! זה לא הולך להיות טור על סיפורי לידות. בכל זאת, מדובר, לא עלינו, בעלון מעורב, אז נשאיר את הנושא לשיחות גן שעשועים/משחקיה/תור במרכולית (בשעות של הנשים כמובן). פשוט הכותרת הזו עלתה לי, וחשבתי שזה עוול לא להשתמש בה, גם אם כל קשר בינה לבין המשך הטקסט הוא מקרי בהחלט. אחרי כמעט חודשיים של הפסקה מתודית בכתיבה, מסיבותיי שלי (שתכלס זה בטח החלק הכי מסקרן כאן, אבל לא נפתח את זה), אני כבר לא לגמרי בטוחה שאני זוכרת את הקונספט של הטור הזה, אבל אנסה לקפוץ למים האסוציאטיביים, וכל שעליכם לעשות, הוא לבטל את עצמכם, ולזרום איתי (ובמילים אחרות, פשוט תהיו דגים מתים, והנה כבר התחברנו לראש השנה, אז היה שווה ואקטואלי). ראש השנה מבחינתי (ומבחינת כל אנשי הקלישאות האחרים שאני מכירה), הוא סמל להתחלות חדשות (או לפחות סמל לשאלה- איזה אורחים אתה יכול להזמין לשלושה ימים, ולהמשיך לחבב אותם אחרי זה) וזה בדיוק הזמן לקפוץ אחורה בזמן, אל התחלות מעניינות (לדעתי לפחות), שפגשתי בחיי. ההתחלה הראשונה שקופצת לי לראש (תוך כדי צעקות "הי! הי! תתחילי איתי!! אני אני!). היא היום בו סיימתי את לימודי ב"מעלה" (כן, אני יודעת, אבל התחלות הן תמיד גם סוף). עוד לא הספקתי אפילו להרהר במחשבה על "המחר" (ורק שתדעו, שיש מקומות שבהם ה"מחר", הוא קצת יותר ממרכז חירום), וכבר קרא לי לחדרו, מנהל ההפקות של מעלה, שלצורך העניין נקרא לו יועד (גם כי תכלס, ככה באמת קוראים לו, מה שעושה את העניין הרבה יותר אמין), ושאל אותי אם אני מעוניינת לנהל את מחלקת עריכת הוידאו של מעלה. מיד הסתכלתי לצדדים, לחפש את יגאל שילון (בכל זאת, הפינה של פזית), או לפחות איזו מצלמה נסתרת ושלושה בקבוקי וויסקי ריקים, אבל כל מה שראיתי, זה מלא מצלמות גלויות, כמו שתמיד יש בחדרו של מנהל הפקות. ולמה כל כך לא האמנתי למשמע אוזני? לצערי, לא מתוך רוב צניעותי, והליכה בדרכי אבות, כי אם מתוך מבט ישיר למציאות, בלבן



בניסיון לשים את האצבע, אבל לשמחתי, בגרף שלי היה רגע אחד שסימן עבורי את המעבר מחיינו כזוג צעיר והולל, לחיינו כהורים רציניים וחינוכיים (כמובן), וזה הרגע בו יצאנו עם הסלקל מבית החולים ופתאום קלטתי שבעז"ה הסלקל הזה הולך איתי מעכשיו לכל מקום, ואני אחראית לא לשכוח אותו, ולדאוג לו ולשמור עליו (ויש שאפילו יפריזו ויגידו שגם על הילדה המתוקה שבתוכו... אבל זה פשוט כי הם לא יודעים כמה סלקל של ברייטקס + חיבור איזופיקס לשילדה, עולה). וההבנה הזו חלחלה לתוכי בהתרגשות אדירה מהולה בפחד שאני אכשל, בתהיות אם אני בכלל מוכנה לזה, ובשמחה גדולה על היצור החדש והמתוק הזה שהפך אותנו למשפחה בצורה רשמית (פלוס, מזכה אותנו כל חודש בקצבת הילדים האדירה הזו, ששינתה את מצבנו הסוציאקונומי מקצה לקצה). היום, ארבע וחצי שנים אחרי, אמא לשניים + אחד שאוטוטו יולד בעז"ה, היישר אל תוך הסלקל

החדש שלו (בזמן, בריא ושלם ובלידה קלה, ואמרו אמן בבקשה), יש לי קצת יותר תובנות. 1. ברור שאני אכשל (לפעמים זה יוליד דברים שלא הייתי מצליחה לחשוב עליהם קודם, ולפעמים זה סתם יספק לי חומר לטור הבא...). 2. אי אפשר באמת להיות מוכנים להיות הורים, אבל צריך להיות מוכנים לקפוץ למים, ומדי פעם להיעזר במצופים, בוגי, יחידת חילוץ, או חוג שחיה לכיתות א' באלעזר, נותרו מקומות אחרונים. 3. ילדים זה באמת שמחה גדולה (ותזכירו לעצמכם את זה כשהם שופכים את הצלחת, שניה אחרי ששטפתם לשבת, או זורקים לכם את הפלאפון לאמבטיה, כי הוא מפלסטיק). 4. מעולם לא כתבתי טור עם כל כך הרבה קלישאות. אז אם כבר, אני אלך עם זה עוד צעד, אבל מכל הלב! ואחל לכולנו שנה טובה ומתוקה, עם התחלות, והמשכים שהטוב בהם יהיה גלוי וברור!

הרב מרדכי ורדי

מעטיפותיו, וחושפת את החולשות והריקבון שמתחת למעטה המכובד. הסיטואציה הבסיסית היא מריבת ילדים. ילד פוגע וילד נפגע, וההורים התרבותיים והמנומסים נפגשים כדי ליישב את ההדורים. אין תביעות כספיות, אין התנפלות והאשמה – זה מתחיל בפגישה מנומסת. הרי בסך הכל מדובר בריב של ילדים – קורה. המבוגרים הרי אמורים לדעת להתעלות מעל התגרות הילדותיות. אלא שבמשך כ - 80 דקות הדמויות מצליחות להוכיח שבכל מבוגר שוכן ילד, לא רק ילדותי, אלא גם איזה מקום חיתי. השיח על הילדים מצליח להתסיס אצל ההורים את הפינות האפלות של הנפש, וזה מאוד מצחיק, אבל גם עצוב. תפקיד הקומדיה הוא לקלף את הזהות הבדויה של הדמויות ולהציג אותן כמו שהן, והסרט הזה מצליח בזה בזכות תסריט מדויק עם תפיסת עולם עמוקה והבנה חדה של נפש האדם המערבי. רווח משני קטן הוא לנו, ההורים, לשים לב מה קורה אתנו כאשר אנחנו נשאבים למערבולות במריבות ילדים, בין אם

ברוח מגילת קהלת אני מציע לצפות בסרט **"אלוהי הקטל"** של **רומן פולנסקי** (הסרט פתוח לצפייה חינוכית באתר הסרטים של WALLA VOD). רומן פולנסקי איננו יהודי על פי ההלכה, אבל יש לו שרשים יהודיים שהביאו אותו לעשות את "הפסנתרן", אחד מסרטי השואה המופלאים. בסרט הזה פולנסקי מתכתב (כנראה ללא ידיעתו) עם תנועת המוסר ברוח נובהרדוק. כידוע, בתנועת המוסר היו שתי גישות הפוכות: גישת סלבודקה היתה להדגיש את גדלות האדם - בצלם אלוהים ברא אותו. ונובהרדוק בחרו להדגיש כי עייר פרא יולד אדם. בנובהרדוק המלחמה בחולשות האנושיות היתה אגרסיבית ביותר והדרך להכניע את היצר היתה להשפיל את האדם ולבזות אותו בשל פגמיו, ולכוון מיקרוסקופ אל חולשותיו. פולנסקי בחר בסרט הזה לעשות אדפטציה למחזה צרפתי, ולביים אותו כמו מחזה במתחם אחד - בסלון של משפחה בארה"ב. אמרתי "ברוך קהלת" כי זו קומדיה צינית שמפרקת את האדם התרבותי

אנחנו מסיימים את הקריאה של מגילת קהלת: "סוף דבר הכל נשמע את האלוהים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם."

מריבות בין ילדינו לבין עצמם, ובין עם אחרים. למרות שזה לא סרט מלא באהבת אדם יש לו ערך מהסוג הפסימי של קהלת. ולכן, אחרי הצפייה זה מרגיש מאוד נכון לזכור את הפסוק האופטימי שבו



רחלי אבלמן

לשון בקר עם רימונים שורש סלרי וסילאן

מזהיב, ומוסיפים: מלח ופלפל לפי הטעם,

1.5 כוסות גרגרי רימון,

1.5 כוסות מיץ רימונים,

0.5 כוסות סילאן,

4-5 כוסות ציר בקר (אם

אין, אז ציר עוף, ואם אין,

אז מים, אך מומלץ

להשקיע בציר בקר).

מוסיפים את הלשון, מביאים לרתיחה

ומקלפים את הקצף.

מנמיכים את האש ומבשלים מכוסה שעה עד שעה

וחצץ עד שהלשון רכה מאוד.

שימו לב! לאורך הבישול הלשון צריכה להיות מכוסה

בנוזלים. אם מתאדה, יש להוסיף ציר.

מצננים את הלשון ומתאפקים עד הארוחה!

להגשה: לפני החג פורסים את הלשון דק דק,

ומרתיחים את הרוטב. מחזירים את הלשון לרוטב,

ומעלים על הפלטה.

ארוחת החג היא ארוחה חגיגית ומשפחתית.

אלישע קסנר משתף אותנו במתכון חדש ומעניין...

מבשלים לשון בסיר עם שפע מים חמים וכף מלח.

מביאים לרתיחה ומבשלים שעתיים (בסיום הבישול

מקלפים מיד את הקרום הלבן).

מחממים בסיר רחב 4 כפות שמן זית ומוסיפים:

6 בצלי שרלוט חתוכים עד לשקיפות,

3 שיני שום מעוכות,

1 כפית זרעי קימל שלמים,

3 גרגרי פלפל אנגלי,

1 עלה דפנה,

חצי כפית זרעי כוסברה שלמים,

1 פלפל שטטה חצוי.

מטגנים 3-4 דקות ומוסיפים:

3 שורשי סלרי קלוף וחתוך לחתיכות גדולות

עלים קצוצים מ-10 ענפי

תימין.

מערבבים 5 דקות עד שהסלרי



פאי תפוחים

מילו נויברגר, העובדת כדולה (ולכן, אינה יכולה לתכנן

את לוח הזמנים שלה), מציעה לכם מנה אחרונה

שאפשר להכין מראש ולשים במקפיא. בתאבון!

מילוי

7 תפוחי עץ גרנד עם 1/2 כוס סוכר - שעה על אש

נמוכה או רסק תפוחי עץ עם סוכר,

להוסיף קינמון ו-1/2 כוס שקדים פרוסים.

הרכבה:

1/2 בצק - מילוי - 1/2 בצק ולשים בתנור....

אורחים מגיעים עוד חצי שעה?

יש לכם המון בישולים לחג ורוצים לפנק במנה

אחרונה שאפשר להכין מראש ולשים במקפיא?

בצק

2 כוסות קמח תופח

1/3 כוס שמן

3/4 כוס סוכר

1 סוכר וניל

2 חלמונים

נחזור שוב למחזוריות הקיימת בטבע -

בעולם הטבעי המושג "זיהום" אינו קיים. בתוך מערכת אקולוגית לכל "תוצר פסולת" יש שימוש מועיל במקום אחר במערכת (גרהם ברנט, פרמקלצ'ר-מדריך למתחילים).

האם נוכל לתכנן מוצרים - בגדים, מכונות, רהיטים, כלי כתיבה, חומרי ניקוי, וכל מוצר העולה בדמיונו, כך שיהיו חלק מהמעגל? חלק מהמחזוריות הקיימת בטבע?

"מעריסה לעריסה" היא תפיסה חדשנית שכן היא מבקשת לקטוע את הקו הליניארי המאפיין את חיי כלל המוצרים שאנו מכירים - ייצור, צריכה, פסולת (או מעריסה לקבר) ולהעניק לכל מוצר, יהיה אשר יהיה, מעגל חיים אינסופי. וזאת, על ידי תכנונו ועיצובו באופן כזה שיאפשר לכלל המרכיבים שלו לחזור לשימוש חוזר (עמית נויפלד, SLOW). עיצוב "מעריסה לעריסה" מקבל את השראתו מהטבע בו אין מקום למושג פסולת, מכיוון שבטבע פסולת = מזון (אקו-ויקי). ואחרי כל מה שנכתב כאן על האפשרות לתכנן וליצור מוצר או דבר שיעמדו בקריטריונים של שיטת העיצוב "מעריסה לעריסה", עולה השאלה: מהו באמת הצורך שלנו ב"דברים"? בציוויליזציה הטכנולוגית אנו משקיעים זמן לשם השגת מרחב. הגברת עוצמתנו בעולם המרחב הפכה ליעד העיקרי בחיינו. ואולם, לקנות יותר, אין משמע להיות יותר. העוצמה שאנו משיגים בעולם המרחב מתגמדת וקורסת בפתאומיות בהגיעה לגבול הזמן. ואילו הזמן הוא ליבו של הקיום. קיימת זיקה הדדית בין הזמן לבין המרחב, והמתעלם מאחד משני עולמות אלה לוקה בעיוורון חלקי... אל לנו לשכוח, שלא הדבר הוא שמעניק משמעות לרגע הזמן, אלא רגע הזמן הוא שמעניק את המשמעות לדברים" (אברהם יהושע השל, השבת).

שנת תשע"ו הגיעה לסיומה, ושנה חדשה עומדת בפתח. השנה החדשה מביאה עמה דברים ישנים ומוכרים החוזרים על עצמם מידי שנה, ואנו תפילה כי נוכל לחוות ולהיות בהם בהתחדשות.

בצירוף הלשוני "שנה חדשה" יש מעין סתירה פנימית. "שנה" - פירושה דבר החוזר ונשנה שוב ושוב, ו"חדשה" משמעה שינוי, יציאה מאותו מחזור של חזרה. כל השנים הם בעצם חזרה על המבנה היסודי של שנה, שוב סתיו, חורף, אביב, קיץ, שוב אותם ימים קצרים וארוכים, גשמים ויובש, קור וחום, וכל זה חוזר ונשנה שנה אחר שנה. הבדלים זעירים קיימים תמיד בין שנה לשנה, אך הלא תמיד מצפים למשהו באמת חדש, אחר.

(הרב שטיינזלץ, יום חידוש האמונה, אור פני מלך)

בהתבוננות על עולם הטבע, ניתן לראות את ההתחדשות הקיימת בכל רגע ורגע, אך התחדשות זו מופיעה פעמים רבות בצורה מחזורית שבה אין התחלה ואין סוף. יש מעגל. ואנו יכולים לבחור כל אחת מהנקודות על המעגל ולהתבונן דרכה על התופעה המחזורית. בעולם הטבע - כל חלק וחלק שייך למערכת כלשהי ואין שום דבר מבוזבז או שאין לו תפקיד. במשך שנים, אנו מתכננים ויוצרים מוצרים מהחומרים הקיימים בטבע, משתמשים במוצרים אלו, ובגמר השימוש אנו משליכים אותם לפח.

המערכת הזאת נראית מצויין. אין בעיות! אבל האמת היא שזו מערכת במשבר. והסיבה שהיא במשבר היא שזו מערכת לינארית, ואנחנו חיים בפלנטה סופית, ואי אפשר להמשיך לנהל, לנצח מערכת לינארית בעולם סופי. בכל שלב לאורך הדרך המערכת הזאת מקיימת יחסי גומלין עם העולם האמיתי. בחיים האמיתיים כל זה לא מתרחש על דף לבן ונקי. מתקיימים קשרים עם חברות, תרבויות, כלכלות והסביבה הטבעית. ולכל אורך הדרך, המערכת נתקלת בגבולות.

(סרטון- סיפורם של הדברים, אנני לאונרד)



הקרוב של השבט. בפעילות ODT מוצלחת ביותר במושב מחסיה (בכל זאת שנת בר מצוה... ו - 24 בנים) חוו החברה את החשיבות של שיתוף פעולה ותוצריה. במקביל, ומאחר ולעולם התורה, כידוע, אין מעגל נפרד, החלו גם מפגשים תורניים. כתבי חידה הובילו את החברה לדמויות שונות ביישוב, שהמכנה המשותף להן, החיבור לתורה. בהמשך, כמובן, גם שמעו שיעור מפי מרא דאתרא, הרב ורדי. ולבסוף, קינחו בהצצה על התורה מזווית אחרת, בפרויקט המחשוב של מכון הרצוג. ומהשבט - לחברה הישראלית הקרובה יותר (תרתי משמע). הבנים הוסעו לחוות קשואלה, שם סייעו בקטיף הפטל, ומילאו כמאה קופסאות!!! (וכ - 24 כרסים.... מזל שאין פרצה בגדר שדרכה היו צריכים לחזור). אירועי בר המצווה עדיין לא הסתיימו, ועוד רצף של שבתות מצפה ב"ה לכולנו, שחלקן אף יגלוש לחורף המממש ובא. לכן, את התכנית עצמה חתמנו בחופשת הקיץ. תחת הכותרת 'אני והארץ' יצאו (שוב) האבות והבנים לטיול לצפון הארץ מיום חמישי ועד כניסת שבת (וצל"ש לאימהות...), טיול שתרם רבות לגיבוש, וללא ספק, היווה לימוד בפני עצמו על אחריות ודוגמא אישית. במבט לאחור, ובמבט צופה פני עתיד, לשנות ה"בת מצוות" וה"בר מצוות" שעוד צפויות לרובנו. ב"ה ילדינו זוכים להתייחסות מיוחדת עם קבלת עול מצוות גם בבתי הספר השונים (24 בנים בחמישה בתי ספר), וגם בהכנות המרובות לאירוע, שכל אחד בוחר באופן אישי עם משפחתו, אך גם לחוויות משותפות של כולם יחד כבני אותו יישוב יש חשיבות מיוחדת. לכך חתרנו, ובמבט לאחור, נדמה שמטרה זו הושגה. ולסיים, עוד תובנה. אין ספק, שללא גיוסם של כל ההורים התכנית פשוט לא הייתה יוצאת אל הפועל באופן בו יצאה, וכך, בלי משים, ובלי פעילות מחושבת מראש, העברנו עוד מסר עצום לחברה על ערכו של שיתוף פעולה ומתן דוגמא אישית, וזכינו לראות את האחריות, הגיבוש, הפרגון ההדדי ושמחת החיים הפשוטה של החברה.

אשרינו שזכינו לילדים אלו!

ב"ה התברכנו השנה ב- 24 ברי מצווה שסייעו רבות לאחראי על הקריאות בבית הכנסת, אך גם תרמו ליישוב חוויה מרגשת שנמשכה, ועודנה נמשכת, במהלך כל השנה. החוויה היישובית התאפיינה בדרכים שונות. החל מהודעות לעוד דירות שחסרות לשבת, המשך בניחוח העוגות, שעלה מרוב הבתים והתרכז בבית המדרש או בחדר האוכל, וכלה באכלוס בית הכנסת באורחים, נרגשים לרוב, אשר תרמו בנוכחותם ובשמחתם לאווירת השבת ביישוב. מעבר להתארגנות (שלא לומר הפקה) של כל משפחה ומשפחה לשמחה שלה, ולאופן בו בחרה, יחד עם חתן השמחה, לחוג אותה, החלטנו, כהורים, לאפשר לילדינו לחוות את התהליך גם יחד כקבוצת נערים, שכל אחד במועדו, בסופו של יום, יהיה מחויב באותן חובות....

וכך, לפני כשנה נפגשנו, הורי שבט מעפילים, בכדי לתכנן את פעילויות שנת בר המצווה של בנינו. כפי שצויין, מדובר במספר לא קטן של בנים בשבט, ובהתאמה, מספר לא קטן של הורים בעלי דעות ותובנות שונות. הפתרון הגיע לאחר שהוחלט שהפעילויות ירכיבו יחד מהלך אחד מובנה שיכלול 4 נושאים מרכזיים: 'אני ועצמי', 'אני והחברה', 'אני והתורה' ו'אני והארץ', בסדר הזה. כל זוג הורים מצא עצמו מצוות לקבוצה בה הרגיש שיוכל לתרום ליצירת תכנית מגוונת, מעניינת ומתרימה, ולאחר הכנת התוכניות של כל קבוצה וקבוצה, התכנית הוצגה לילדים - מתבגרים - נערים, והוכרזה רשמית פתיחת שנת בר המצווה.

על מנת לאפשר שיח אישי ופתוח, פתחו האבות והבנים, כל זוג בזמנו הפנוי, בחוויה אישית בה התמודדו עם קיר טיפוס שדרש, אתגר, הזמין לשיח, ובעיקר, לזמן איכות בריא שחסר לעתים בשגרת היום יום. כהמשך לחוויית הטיפוס, נפגשו כל הזוגות לערב סיכום ולימוד (נו טוב, וגם לארוחת ערב מושקעת), שבהמשכו התקיימה שיחה לנערים בלבד עם הרב אייל ורד ממכון מאיר בירושלים. לאחר שפתחנו צוהר לעולם הפנימי, הרחבנו אותו עוד קצת למעגל הסביבתי

להשאיר מקום גם לאחר
המאחר
אני מתחננת
אל תצאו מהקווים
חנו ברחמים
חנו בתשובה
כי היום אני מחר זה אתה

ופניה אחרונה לממונים ממעל
הוסיפו נא עוד לובן וקווים
נמאס מחיפושים
מסיבובים בין החונים
היו נא חוננים
ותבוא על כולנו
מנוחת המנועים.

מחפשת חניה בגבעה הצפופה
מתחננת אל בוראי
מצא נא לי מנוחה
והוא ינחני במעגלי תנועה
אך אין
אין חניה
אין חניה
אין מנוחה לגלגליי

אך חניה כפולה יש ויש.
כי אנשים כופלים
כופלים בעיקר
יש לחנות בין שני הקווים
הקווים הלבנים
הקוראים לסדר
לחסד

• השיר נכתב על החניה בגבעה הצהובה...

ברכות לשי ששון על בחירתו כעובד
מצטיין, ועל קבלת הוקרה ממוסד
החינוך בתפקידו כמנהל יחידת הנוער
במתנ"ס.
המשך לעשות חיל בעבודתך החשובה!



	5		9		3		6	
8	3				4			7
		9	1				2	5
		4		2	1	6		
	2					1	5	
6			8		5	4		
		1		8			4	
	8			3		2		1
2		3	7		9			

		4	7		1		9	
2	9			8		7		
	3			2		5		6
7		1	6		9		2	5
5	2			1	8			
		8				9	4	
			8	5	2			7
6		5				2	3	
4	7		3					8

בני עקיבא פותחת את השנה החדשה בסימן "ופרצת -
מגדילים את התנועה", ואנחנו מזמינים את כולם
לצאת אתנו למסע ולהצטרף למשפחת הסניף.

בהזדמנות זו אציג את עצמי, **עידית וגנר**, מאלקנה,
הקומונרית החדשה בראש צורים.
אשמח לעזור בכל דבר ועניין! 0545838819

היישר מאירועי חודש אלול סניף בני
עקיבא מתכוון למסע סוכות
שיתרחש בחוה"מ סוכות בימים
שלישי-רביעי, טז-יז תשרי.

במסע נטייל באזור הגלבוע ונלון
בחוף צמח.

